

"...БЛЮ"

Драма, трилер

Евген Федорченко, Назім Куку

Оригінальний сценарій

fedorchenko.em@gmail.com, +380(63)-520-64-58
nk.cooperation@gmail.com, +380(99)-290-09-69

1. ІНТ. КІМНАТА. ВЕЧІР
ЖІНКА(45)

Меланхолічно-сіра кімната головної героїні задихається у холодному світлі обшарпаної люстри. У вікно кімнати, від вітру, з великими інтервалами, стукає величезна й об'ємна гілка дерева, яке росте поруч з будинком. Жінка тепло одягнена, але її помітно трясє. На столі, поруч із нею, знаходиться - старий, дисковий телефон та фотографія в сімейній рамці "обличчям" донизу. Вона вагається та ніяк не може наважитися зателефонувати, водить пальцями однієї руки по периметру рамки й покручує на пальці обручку. Нарешті, здимає слухавку й знову кладе на місце. На телефоні та рамці, від рук, залишаються, ледь помітні, сліди крові. Невпевнений, неоднозначний погляд у вікно. Холодна ніч - суцільна темрява. Знову бере слухавку ледь закривавленими руками й наважується повернути диск, набираючи "102".

ПОЛІЦІЯНТ

Оператор "102", Дерев'янка. Що у вас трапилось?

2. ІНТ. КІМНАТА. ВЕЧІР
ЖІНКА(45)

ЖІНКА-ГГ

Ме-мене з-звати Лю...

НАЗВА ФІЛЬМУ "...БЛЮ"

ПОЛІЦІЯНТ

Алло! Як чути мене?

Поліціант перебиває через поганий зв'язок.

3. ІНТ. КІМНАТА. ВЕЧІР
ЖІНКА(45)

ЖІНКА-ГГ

А-а-лло! Я х-хочу заявить про к-к-крадіжку.

ПОЛІЦІЯНТ

І що у вас пропало?

По-верх одягу жінки, в області серця, ледь-ледь, кровоточить рана.

ЖІНКА-ГГ

С-с-серце.

ПОЛІЦІЯНТ

Так і записувати серце "вкрали"?

ЖІНКА-ГГ

С-с-скоріше, намагались в-
вкрасти... В-в-в обмін о-обіцяли
тепло і бе-безкінечний в-вогонь в
очах. Я й в-в-віддала.

ПОЛІЦІЯНТ

Дайте вгадаю, а натомість вічна
мерзлота, га?

ЖІНКА-ГГ

Угу, і вже давно с-с-страшений
холод і з-з-застигла кров у ж-
жилах, неможливо з-з-зігрітись.

Недалеко від жінки висить дзеркало, в якому, у далечині,
відображення печі.

ПОЛІЦІЯНТ

Вдягніться може тепліше? А ще краще
опалення увімкніть.

ЖІНКА-ГГ

Д-д-дрова не-не...

ПОЛІЦІЯНТ

Послухайте, жіночко, якщо самі
"віддавали" ваше серце, то це не
крадіжка. В кінці кінців могли
відбиватися, аби потім ось так не
звинувачувати.

Жінка слухає поліціанта, а сама піднімає голову, й, не
відводячи очей, дивиться крізь вікно у темряву, наче бачить
когось на вулиці.

ПОЛІЦІЯНТ

Самостійно віддали, от і вирішуйте
з тим, кому віддавали.

ЖІНКА-ГГ

А-а я-якщо він д-д...

ПОЛІЦІЯНТ

Пожартували і досить, не займайте
лінію. Дякуємо за дзвінок, бережіть
себе!

Чоловічий голос змінюють їдкі, неприємні гудки. Жінка кладе
слухавку і мертва тиша заповнює кімнату. Вітер посилюється і
стукіт гілок у вікно поволі стає гучнішим. Головна героїня
вмикає старенький радіоприймач, щоб хоч трохи приглушити
зростаючий, набридливий, монотонний стукіт.

РАДІОСТАНЦІЯ
(Умовний "Укрінформ")

В Україні оголошено штормове попередження. Очікуються сильні пориви вітру і значне зниження температури. Сотні населених пунктів залишилися без світла. У західних регіонах й надалі прогнозується погіршення ситуації...

(Після новин, якась життєрадісна пісня)

Жінка підходить до печі, бере кочергу та намагається "оживити", роздмухати перегорівший, тліючий попіл. Все марно, лише ледь жевріють червоні острівки жару. Впевнившись у марності намагань, вона відкидає кочергу на місце, де б мали бути дрова, натомість там лише маленькі, засохлі друзки.

Героїня бере зі столу фотографію, дістає її з рамки, хоче кинути в піч, аби "розбудити" вогонь, крутить фото в руках й таки не наважується це зробити. Лише розриває фотографію навпіл та кидає подалі від себе. Робить спроби хоча б руки зігріти біля груби, без результату, не гріє. Інтервал, з яким гілки дерева стукають у вікно, стає все коротшим. Героїні стає тільки холодніше.

Жінка щосили прижимає свій одяг до тіла, прямує до шафи, в якій знаходить чоловічий одяг червоного кольору, на якому є залишки дерев'яних друзок та починає вдягати по-верх свого синього, в надії врешті-решт зігрітися.

Закінчуючи натягувати не свої речі, жінка тримаючи в руках чоловічий светр, імітує, що обіймає його, та зі светром наближається до вікна, пританцьовуючи. Там жінка надягає і светра. Показово, холодним поглядом, наче дорікає комусь, знову дивиться крізь вікно у темряву, її помітно трясє. У відповідь отримує тільки сильніші пориви вітру та набираючий обертів стукіт у вікно.

Вона йде до ліжка й наче підстрелена падає на нього обличчям донизу, "запакована" наче капуста, перетворюючись у чоловіка. Раптовий гуркіт, радіо затихло, світло зникло. Негода поглинула ще один населений пункт.

4. НАТ. ДВІР БУДИНКУ. НІЧ

У дворі біля будинку, поруч з вікном, холодний вітер колихає, - міцне, здорове дерево, моросить дощ, який наче туман укутав місцевість. По високій траві стікають краплини дощу, холодно. Масивне гілля сильно б'є по вікну, наче намагається продертися в середину темної кімнати без світла.

5. ІНТ. КІМНАТА. НІЧ
ЖІНКА(45)

Під ковдрою, одягнена, вже котру годину, жінка мерзне та намагається заснути у темній кімнаті, не виходить. Її погляд направлений до вікна в яке щодуху, через пориви вітру, як навіжене духопелить гілля, наче намагається увірватися всередину. Вже не знати, що гірше – страшенний холод чи нестерпний, безкінечно-зростаючий стук, який майже зробив ще одну дірку, але тепер у її голові. Межа, вона не витримує та, що має сили, кидає свою подушку у вікно.

ЖІНКА-ГГ
Н-н-не к-кричи!!!

Марно, як мінімум, нічого не змінилося. Не маючи більше сил терпіти, жінка встає з ліжка, накинувши на себе зверху ще й ковдру. Її помітно морозить, але вона обмотана підходить до вікна і наважується відчинити його.

Як тільки, вона відчиняє вікно, одразу в кімнату крізь отвір завалюються масивні гілляки, які щойно гамселили у вікно. Жінка з переляку відскакує назад. Взявши себе в руки, вона ніжно бере гілля, своїми руками й зжимає його в своїх долонях, наче руки коханого. З легким поривом вітру, гілля виринається з рук жінки, а та швидко повертається до ліжка, не дочекавшись ласки у відповідь.

Разом з гіллям в будинок вривається вітер та страшенний холод, який заповнює кожен сантиметр території. Щоправда нестерпний, монотонний стукіт зникає, залишаючи за собою лише легке шубуршіння. Гілки стирчать в кімнаті через вікно, мрійливо свище вітер, здимає високо штори, та охолоджує ще більше, й без того, холодне приміщення. Від вітру, дві розірвані частини фотографії розлетілися в різні боки, подалі одна від одної.

Безкінечний стукіт заспокоївся. Жінка лежить на ліжку, обличчям в сторону іншого вільного місця, проводить рукою по холодному простерадлу та обіймає єдину подушку, що залишилася.

ЖІНКА-ГГ
К-к-краще б з-зігрів, а т-ти...

Вітер, який через відчинене вікно, розгулявся по будинку, остаточно задуває останні червоні острівки жару в печі, які і так ледь жевріли, залишаючи тільки сірий, перегорівший попіл, встилаючий підлогу наче лапятий сніг.

Жінка кидає наповнений рішучості та образи погляд на гілля, яке увірвалося до кімнати, стирчить з вікна й пританцьовує від вітру. Вона вкривається ковдрою повністю з головою, намагається таки заснути.

6. НАТ. ПРИРОДА, ПЕЙЗАЖ ПОРУЧ З ПОДВІР'ЯМ. РАНОК

Холодний ранок, сірі хмари укутали небо, роса на скуйовдженій траві стікає додолу. Тільки дужий вітер та агресивний звук бензопилки розрізають розмірену тишу навколо, змагаючись у гучності й лякаючи птахів.

7. НАТ. ПОДВІР'Я. РАНОК
ЖІНКА(45)

Головна героїня, ще більше схожа на чоловіка, замотана в третій шар одягу, з чоловічою шапкою на чолі, в тримтячих руках, ледь втримує працюючу бензопилу, яка впиваючись в стовбур дерева, майже розрізала його навпіл. Масивні гілки, які прорвалися, у кімнату через відкрите вікно, тремтять та "доживають" останні секунди. Друзки летять в усі боки, поступово звук бензопилки збавляє оберти й починає з'являтися характерний хруст дерева, яке от от упаде.

Жінка кидає бензопилу та починає відбігати в бік, подалі від падаючого дерева. Вона оглядається назад, ще секунда, й масивний гуркіт сколихує землю. Могутній велетень падає на подвір'ї.

ЖІНКА-ГГ

А-а-а-а!

Жінка, зі страху, синхронно, теж падає на холодну землю, обличчям вниз, та закриває голову руками.

Перевертається на спину. Погляд в сіре, безкрає небо. Перед очима листя гілок з верхівки дерева, яке впало зовсім поруч. Героїню трусить від холоду й переляку ще більше. На небі пропливають важкі, дощові хмари, листя на "мертвих" гілках колише вітер, а в далечині лунає звук ударів сокири та стурбовано кричать ворони.

8. НАТ. ПОДВІР'Я. ДЕНЬ
ЖІНКА(45)

Звук ударів сокири зовсім поруч. У відкритому вікні будинку вже не стирчить об'ємне гілля, а майже пліч о пліч з вікном, безпосередньо на пеньку дерева, яке щойно було зрізане, жінка в чоловічому одязі, рубає дрова сокирою, навколо розкидані друзки та тирса, в області серця кров вже просочилася й на чоловічий одяг. Збоку нарубана вже достатня кількість маленьких колод. Жінка вбиває сокиру в пеньок, набирає в руки дров, скільки може взяти та прямує в дім.

9. ІНТ. КІМНАТА. ДЕНЬ
ЖІНКА(45)

Зайшовши до кімнати, жінка кидає дрова біля печі, де лежать ще декілька інших колод, які вона принесла кількома хвилинами до. Піч вже активно горить.

Жінка присідає навпроти печі та підставляє руки, щоб зігрітися, процес пішов, вогонь витанцьовує, потріскуючи поглинає "свіжу" деревину. Жінка здіймається на ноги, знімає з себе шапку й верхній одяг, але з вікна ще відчутно задуває вітер. Вона йде до відчиненого вікна, щоб його зачинити і втримати тепло, паралельно знімаючи з себе й інший чоловічий одяг.

З вікна дує вітер та віє холодом з надвору, але вже нема проклятух гілок, які не давали спокою. Жінка виглядає, під вікном залишилася лише купа нарубаних дров й пеньок в який вона увігнала сокиру, з під якої повільно, по пеньку тече кров, капаючи на траву. Вона зачиняє вікно, а вітер помітно стає тихіше.

Повертаючись назад до печі, на жінці, з чоловічих речей залишається тільки светр. Внизу біля штор, вона знаходить одну з двох розірваних частинок фотографії. Піднімає її. На цій частині фото зображена сама головна героїня у сукні нареченої, вона когось цілує та обіймає. Підходячи ближче до печі, жінка помічає на підлозі й іншу частину фотографії, їх вітер розвіяв по різних куткам будинку. Взявши до рук й іншу частинку, героїня формує цілісну, раніше розірвану навпіл фотографію. Це сімейне фото з одруження, на якому вона цілує та обіймає біля свого будинку ще не зрубане дерево.

Присівши знову біля вогню, жінка жбурляє половинки фотографії у полум'я й дивиться, як зображення залишається лише в її пам'яті, засовуючи їх кочергою подалі у полум'я, як ехо роздається щасливий чоловічий та жіночий сміх, який поволі затихає разом із згораючою у вогні фотографією. Вона знімає з себе останню чоловічу річ - светр, а разом з ним й обручку з пальця. Чоловічими речами встелена підлога кімнати. Більше їй не холодно. Залишившись лише в жіночому одязі, ставши нарешті знову хранителькою домашнього вогнища, жінка почала зігріватися, в оточені всеочищаючого вогню та дров, але чи надовго їх вистачить?

ЗТМ